

Použití tankové roty druhého sledu proti nepřátelské útočné vzbě.

Při studiu literatury jsem seznal, že bylo o tomto thematicu dosud řečeno málo, a to jen theoreticky. Ani cvičení velitelská a s vojskem neposkytnou přesný obraz a názor o věci. Zkušenosti z války jsou nepatrné a týkají se jen soubojů jednotlivých vozů nebo čet. Příležitavé je přirovnání jednoho z našich vojenských autorů, že v boji tanků s tanky lze aplikovat taktiku námořního loďstva, ale myslím, že i to je jen přibližné. Souboj jednotek ÚV. přirovnávám spíše k boji těžce obrněného rytířstva s dodatkem možnosti záskoku palbou, která tu předchází před nárazem a tím zvětšuje kolbiště obou protivníků.

To, co tu řekneme o možnostech použití roty 2. sledu proti nepřátelské ÚV., může být správné jen dnes a nebude to platit již zítra. Ale jako všude v taktice i zde jsou některé zásady povahy nezměnitelné a jiné platné podle okolností a doby.

V této studii mohu podat vlastně jen pokusy o závěr z prvků thematicu. Nebudu ji doklášat vymyšlenými příklady. Příklady mohou být stavěny tak, aby dokazovaly pravdu autorovu, která nemusí vždy být objektivní. Stačí, bude-li studie příspěvkem k diskusi.

I.

Jako v každém jiném moderním boji máme tu především prvky, palbu a pohyb. U tanků zvláště u mohutnějšího materiálu, přistupuje ještě drcení. Tyto způsoby boje zesilujeme překvapením a dále tím, jak je činnost tanků, doprovázena a chráněna zbraněmi jednotek, v jejichž prostoru a prospěch ÚV. bojuje.

Máme tu tedy:

palbu,

pohyb (s drcením u těžšího materiálu),

oboje s využitím překvapení a

problém doprovodu a ochrany.

Palba je především palba děl z nejučinnější vzdálenosti vzhledem k pancíři nepřítele. Lze tu uvažovati o možnostech, kdy jsme:

- 1) ve věžovém postavení, t. j. „na číhané“ a v početní převaze na svém východišti k útoku;
- 2) v pohybu s výhodou překvapení do boku útočící sestavy nepřátelské ÚV.;
- 3) v situacích za 1) nebo za 2), ale početně slabší.

Především bude nutno dostat se svými děly (ať již tím, že nepřítele necháme se přiblížit nebo se přiblížíme sami na vzdálenost nejučinnější palby, t. j. na 800—400 m. Potom bude buď možno soustředit palbu všech děl našich vozů na přední a velitelské vozy (to platí zvláště pro situaci za 3), anebo při zvlášť výhodné situaci každý z tanků pálí na protivníka předem vybraného. Druhý způsob bude vyžadovat pečlivější přípravy a přidělení cílových prostorů (pásem) daných v terénu (... až nepřátelský tank dojde tam a tam...) nebo v sestavě nepřítele (x. y. bude pálit na střední, levý atd.).

Palba za pohybu je vůbec pro nás zvlášť zajímavým problémem. Mínění o její výhodě a možnosti se dosud rozcházejí. Dělová palba za jízdy je však proveditelná, ba nutná právě vzhledem k nebezpečí zbraní proti ÚV. a možným zásahům z nepřátelských tanků jako zbraně protitankové.

Nejvýhodnější způsob je za 1), t. j. palba z děl v postavení „na číhané“, kombinovaná podle druhu nepřátelského útoku s pohybem (viz 2) přesně střelejších vozů tankové rot. O palbě kulometné možno tu mluvit jen na druhém místě, a to tehdy, je-li útok nepřátelské ÚV. doprovázen pěchotou. S hlediska techniky palby je třeba zdůraznit význam rychlosti a přesnosti a také to, že to bude boj vyžadující značné spotřeby dělového střeliva (zásobování).

Je výhodnější napadnout palbou nepřátelské jednotky ÚV. čelně či do boku? Slyšel jsem nedávno hájit názor, že palba řízená na vůz čelně jedoucí proti nám je výhodnější. Cíl je v tomto případě menší a tanky mají vpředu nejlepší pancíř. Tank vystavený bokem je jistě zranitelnější, příležitosti bočního postavení budou však poměrně vzácné.

Pohyb je nám tu vlastně jen prostředkem k největšímu přiblížení palby na nepřítele a k bezpečnějšímu zničení jeho ÚV. Zajímá nás, kdy použijeme pohyb a jak jej provedeme.

Pohybu použijeme hlavně tehdy, nemůžeme-li ze svého východiště přímo překvapením zničit nepřítele palbou. Dále tehdy, když po provedení překvapení palbou z našich děl jsme nepřítele přivedli do stadia jakési nerozhodnosti a zmatku. Po překvapení provedeme (je-li třeba přiblížit palbu) rychlý nájezd. Je věcí velitele, aby se předem snažil vybrat si svoje bojiště v terénu příznivém, právě tak jako je na nepříteli, aby se v těchto nebezpečných prostorech dostatečně zajistil. Z toho vyplývá i pro nás, že každý takový pohyb musí být zajištěn zbraněmi proti ÚV.

Je pohyb vždy nutný a možný? Může se stát, že již palba donutí nepřátelskou ÚV. k ústupu a úkol nám dovolí dojít jen na stanovený cíl. Je také možné, že se nepřátelské zbraně proti ÚV. objeví právě při ústupu své ÚV. a nás v dalším postupu zastaví. Někdy též okolnosti a terén způsobí, že palebné postavení našich tanků bude za nepřekročitelnou překážkou a celá naše činnost v takovém případě bude záležet jen v palbě.

Chceme-li mluvit o způsobu provedení pohybu, je třeba zmínit se o sestavě a rychlosti.

Sestava se tu musí snažit vyhovovat mnoha požadavkům:
 dát všemnu sílu do směru útoku,
 umožnit obsáhnout naráz celou šíři nepřátelské ÚV.,
 podle okolností zajistit se v boku,
 umožnit plnost úderu do nejcitlivějšího místa nepřítele (jeho bok, týl).

Požadavek využití terénu je tu v platnosti stejně jako při každém jiném útoku ÚV., ustupuje však v pořadí za uvedené podmínky. Bylo by nerozumné chtít tu předpisovat tvary a dávat pro ně schema.

O rychlosti celkem lze říci, že v pohybu má převahu rychlejší a ten, kdo plněji stačí obsáhnout svou činností celou sestavu nepřítele.

Úspěch znamená zničit palbou nepřátelské tanky nebo je zahnat, obsadit cíle a podle okolností přejít v pronásledování. V tomto případě je záhodno stanovit čáru, kde pronásledování bude převzato jinou jednotkou ÚV., která překročí spolu s jednotkami (předvoj) určenými k této akci.

Neúspěch znamená ústup za vlastní palebnou základnu do shromáždění předem stanoveného. Může k němu dojíti především tehdy, nebylo-li dosaženo překvapení nepřítele a byla-li převaha nepřátelské ÚV. materiálně i početně příliš značná.

Překvapení považuji za nevyhnutelnou podmínku provedení. Jediné při naprosto bezpečné naší převaze materiální i početní lze se ho snad zříci.

Jsou ovšem ještě případy, kdy by bylo možno se vzdávat překvapení, a to tehdy, když útočíme do boku najíždějící nepřátelské ÚV., abychom umožnili odpoutání vlastní ÚV. nebo celé útočné sestavy, a také tehdy, když naše rota druhého sledu byla zřejmě nepřítelem odkryta a útok nepřátelské ÚV. je tak jistý, že nezbývá nic jiného, než boj přijmout.

Abychom dosáhli překvapení, je nutno dobře organisovat pozorování, spojení, využití terénu a p.

Problém ochrany a doprovodu útoku tankové jednotky 2. sledu je v zásadě týž jako u každé jiné tankové jednotky. Jinak je tomu u dělostřelectva. Tam je třeba zvlášť dobře organisovaného pozorování a spojení, aby vlastní palba mohla být zavčas zastavena a neohrozila pohyb tankové jednotky, a to jak útočící čelně (rot ÚV. 1. sledu), tak rotu, která podnikla proti nepřátelské ÚV. útok bočný.

Při tankovém souboji by provádělo dělostřelectvo ochrannou palbu k zarámování kolbiště, střelbu na místa nepřátelských zbraní proti ÚV. a do prostorů, kam se při ústupu nepřátelské jednotky ÚV. stáhly.

Všimněme si požadavků materiálních. Je-li všeobecně žádoucí mít materiální kvalitativní i kvantitativní převahu nad nepřátelskou ÚV., je tomu tím spíše v souboji tankových jednotek. Viděli jsme, že potřebujeme rychlost, pohyblivost a účinnou palbu i za jízdy. Za jistých okolností by snad bylo možné slevit na pancíři, kdybychom značně získali v obou předních podmínkách. Naopak však při zvlášť silném materiálu, t. j. na příklad střední tanky proti lehkým, je nesporné, že převahu má materiál těžší i při menší rychlosti ovšem za podmínky menší zranitelnosti a větší působnosti palebných zbraní. Krátce tyto tři podmínky se navzájem prostupují a jsou na sobě závislé v opačném poměru. Pro nás je snad nejdůležitější stůj co stůj v kanonové zbraní co největší převahu nad možným nepřítelem, t. j. co největší průraznost, možnost střelby za jízdy.

II.

Chceme-li probrat možnosti použití a činnost tankové roty 2. sledu, musíme si nejdříve všimnout taktických podmínek takového použití.

Za jakých podmínek může dojít k použití tankové roty 2. sledu proti nepřátelské ÚV., najíždějící do boku vlastní útočné skupiny? Vezmeme jen několik eventualit:

Vlastní útočná sestava, doprovázená praporem tanků (bez jedné roty) při útoku na cíl je napadena bočně nepřátelskými tanky v síle asi jedné roty. Zasazené vlastní tanky zahájily boj.

Totéž, ale bočný útok je silný (asi prapor) a je proveden v době, kdy náš útok je právě v plném boji o cíl na dobře organisovaném postavení.

Útok nepřátelské jednotky (roty nebo praporu) je proveden v době, kdy pěchota útočí na další cíl bez doprovodu tankového praporu jen s podporou dělostřelectva. Tankový prapor je v bojovém shromáždění a rota tanků 2. sledu ponechána právě s úkolem ochrany sestavy proti nepřátelské ÚV.

Útok podporován praporem LT. tak, že cíl pěchoty a tanků je sice shodný, ale východiště tanků je mimo pásmo pěchoty. Tanky jsou za útoku napadeny nepřátelskou jednotkou ÚV. Rota tanků 2. sledu je v pásmu pěchoty.

V prvním případě vidíme útok slabších sil nepřítele proti našemu silnějšímu. Zde je pravděpodobné, že nepřítel chce zdržet náš postup aspoň částečně na některém křídle. Překvapí nás sice, ale tento útok zajisté stačí likvidovat zasazené tanky samy a naše rota 2. sledu může pomoci z věžového postavení palbou svých děl a pohybem snad až v kritické situaci, jestliže k ní vůbec dojde. Záleží též na tom, jakým materiálem nepřátelské tankové jednotky jsou vybaveny.

V druhém případě jde o útok rovnocenného nepřítele a k tomu ještě v době pro nás nejkritičtější. Bude důležité, aby správně byl volen čas vyrazení roty tanků 2. sledu a aby svým útokem převzala boj valné části nepřítele na sebe, aby se hlavní útočná skupina nemusila vzdát své čelní činnosti.

Třetí případ, t. j. když útok pěchoty (dočasně bez tanků, k čemuž může též dojít) je toliko střežen tankovou rotou 2. sledu; zde ovšem je nutno okamžitě zasadit tuto rotu a podle potřeby i druhé jednotky z bojového shromáždění, které jsou zajisté na tuto eventualitu připraveny.

V dalším případě různého směru útoku by snad bylo možno váhat, kde použít tankové roty, zda k ochraně tankových rot 1. sledu, napadených v útoku, či k převzetí doprovodu zasazené pěchoty. Zajisté by došlo především k použití prvnímu, již také proto, že se odražením tankového praporu chce dosáhnout zdaru útoku pěchoty.

Tyto příklady všechny jsou jen schematické, protože při každém z nich by mnoho jiných okolností podstatně přispělo k úvaze a řešení. Jedno však přece můžeme vyvodit pro velitele útočné skupiny a větší tankové jednotky (praporu): že při dnešním způsobu boje v použití ÚV. je nutno počítat s možností útoku nepřátelských tankových jednotek do boků naší tankové se-

stavy, dokonce tím spíše, čím zoufalejší bude situace nepřítele, a také ovšem, čím více útočné vozby bude mít.

Myslím tedy, že v rámci činnosti tankového praporu je nutno pamatovat na ponechání jisté záruky pro tento úkol, záruky tím větší, čím lépe je zjištěna přítomnost nepřátelské ÚV., a snad i čím méně máme vlastních zbraní proti ÚV. Tvrdím dokonce, že každý tank (ať již velitelský, materiální zálohy a p.) musí být v době činnosti bojového sledu v pohotovosti a musí být postaven v jakémsi věžovém postavení s úkolem, že ho bude použito jako případné zbraně proti ÚV. anebo k protiútoku při ohrožení útočného sledu. Útočná vozba (stejně jako dělostřelectvo), jakmile přijde do prostoru možné bojové činnosti, nemá nikdy být v pasivní záloze bez předpokladu úkolu. Stejně tomu ovšem je pro každou jednotku ÚV. v bojovém shromaždišti.

Jak by asi bylo možno představit si činnost jednotky 2. sledu, zasazené do útoku proti nepřátelské ÚV.? Zajisté by problém lépe vynikl v rámci konkrétního příkladu; pro zkrácení úvahy si předvedeme jen schematický rámec činnosti.

Prapor tanků zasazený k podpoře pěšího pluku útočí v tankovém terénu dvěma rotami v 1. sledu. Předpokládejme ovšem, že k ochraně zasazené tankové jednotky je použito prostředků pozemního a hlavně leteckého pozorování, a to preventivně před bojem k ověření předpokladů a za boje ke střezení činnosti jednotek. V našem případě je přítomnost nepřátelské ÚV. zjištěna, ale nelze si ještě učiniti úsudek o síle, směru a místě zasazení. Velitel praporu ÚV. zasadil dvě rotu pro útok na první cíl a ponechal si jednu rotu ve vyčkávacím prostoru. Po úvaze o možnostech akce nepřátelských tanků naznačil jí pravděpodobně směry použití, stanovil případný manévr, příslušná východiště a přesné podmínky, za nichž by velitel roty mohl útočit sám podle vlastního pozorování, a podmínky, kdy velitel praporu dá sám rozkaz k zasazení.

Velitel roty má své bojové čety ve vyčkávacím postavení, zařídil pozorování a příslušné spojení.

Útok dosáhl prvního cíle, nepřítel se zachytil na zadnějším postavení. Útočná skupina přemístila dělostřelectvo a nasazuje nový útok, dvě rotu tankového praporu z bojového shromáždění projely novým východištěm (k zjednodušení předpokládejme, že to byly tytéž, které již útočily) a spolu s pěchotou útočí znovu.

Zatím t. rota 2. sledu se posunula a dostala nové eventuální úkoly a směry. Vlastní letectvo určené k střezení tankově nebezpečných prostorů hlásí podezřelý pohyb ve směru, kde bylo možno nadít se přítomností nepřátelské ÚV. Za dalšího boje skutečně vyrazí z bočního směru nepřátelská tanková jednotka v síle asi 20 tanků. Je zřejmé, že je to podnik k zastavení našeho útoku.

Tento nepřátelský útok je založen časově i prostorově tak, že zasahuje silně bok naší útočné sestavy pěchoty i tanků zasazených čelně. Rota tanků 2. sledu je hned za východištěm ve směru, kam bude právě útočit. Velitel praporu sleduje z pozorovatelný velitele jednotky již podporuje toto vyražení a dává veliteli tankové roty 2. sledu rozkaz k útoku. Velitel roty nařídil již zaujetí východiště a vyrazí na přední a pravděpodobně nepřátelské velitelské vozy.

Úder byl proveden, nepřátelské tanky jsou do 40% zničeny, zbytek ustoupil, vlastní útok pokračuje naše tanková rota zajela jiným směrem do bojového shromáždění.

Snažím se schematicky vylíčit jeden z průběhů souboje tankových jednotek proto, abychom probrali několik otázek, jež nutno při takovém zasazení tankové roty 2. sledu řešit.

Pozorování:

Musí býti upraveno vždy co nejdůkladněji. Velitelské pozorování musí být nepřetržitě a v kritické chvíli dokonce osobní. Musíme se snažit, aby v pravé chvíli všichni velitelé čet i vozů měli možnost jasně učinit si co nej přesnější představu o situaci i možnostech nepřítele a vžít se tak do boje dříve, než sami budou na svém kolbišti. Všichni velitelé znali již svůj terén a sledují boj. V zásadě, čím spíše mohou vidět nepřítele, tím snadnější bude jejich práce a větší naděje na úspěch.

Vyčkávací postavení:

Je ve skrytu, cesty na východiště ve směrech pravděpodobného zasažení jsou prozkoumány od řidičů i velitelů. Rovněž tak i nejbližší vhodná stanoviště pro věžové postavení. Všechny vozy a zbraně v pohotovosti ve směru nepřítele.

Posuny:

Dějí se po známých cestách, při přemístění do dalšího vyčkávacího postavení nebo do východiště co možná skrytě. Zde však bude většinou záležet více na rychlosti než na utajení. Velitelé čet budou již většinou očekávat své vozy na východišti, zvláště bude-li vhodnou pozorovatelnou.

Spojení:

Radiem teprve v poslední chvíli, aby umístění rot 2. sledu nebylo prozrazeno. Jinak lze použít raket, optických znamení a p. Spojení s doprovázenou jednotkou osobně mezi veliteli. SV. samého velitele rot 2. za úderu patří v čelo jednotky. Ochranu rot 2. doprovod bude zajišťovat z pozorovatelnou velitel tankového praporu.

Východiště:

Nejlepší je takové, které umožní zaujetí útočné sestavy ve skrytu čelně k danému směru. Může někdy být i totožné s vyčkávacím postavením, a dává-li možnost zaujmout věžové postavení, aniž při tom je nebezpečí prozrazení nepříteli, je ideální.

O časové volbě vyražení jsme rovněž již dosti řekli a nelze dosti zdůraznit význam této věci. Rozhodnutí o vyražení samém připadne vždy veliteli praporu již proto, aby mohl koordinovat ochranu útoku a tím i manévr, jehož provedení bude se jevit v pohybu využívajícím terénu, aby byla palba dopravena co nejjistěji na nepřátelskou ÚV. Úkolem velitele praporu bude, aby zdolal zajištění, jímž nepřítel chrání svůj útok, a dal tak činnosti své rot 2. co nejlepší podmínky útoku. Jen někdy snad, a to především s hlediska své palby, bude o vyražení své rot 2. rozhodovat velitel rot 2. sám.

Sestava:

Nezná schématu. Terénu musí být celého využito co nejvíce až do vzdálenosti nejučinnějšího dělového dostřelu; sestava musí být taková, aby skutečně plně obsáhla dané kolbiště. Je to věc umění a citu velitele

roty. Záleží též na tom, může-li sestava být zaujata na východišti či až po vyražení. Základním požadavkem tu je, aby sama také umožnila boční nájezd a manévr proti nepřátelské ÚV.

Směr útoku:

Může být jen co nejjednodušší, t. j. přímo vpřed, a to zvláště v posledním rozhodném údobí úderu.

Úder a vedení boje:

Záleží jen na situaci, volbě terénu a okolnostech boje samého při rozhodnutí, zda rota bude střílet z děl z východiště před vyražením. Možná, že takových případů bude poměrně málo. Úspěch boje samého pak závisí především na hodnotě velitelů všech stupňů a na každém jednotlivci osádek. Zřejmě zde platí, že kdo má první a přesnější ránu, je ve výhodě, stejně je ve výhodě ten, kdo má materiál a osádky hodnotnější počtem a kvalitou. Ovšem všechna překvapení jsou možná. Třeba si pamatovat, že ten, kdo zde během boje ukáže poklesnutí nebo váhání, vždy prohrává.

O doprovodu a ochraně úderu:

Zásadně jsou obdobné s normálním útokem ÚV.

Cíle útoku:

Mohou to být rozhraní tankových prostorů; tam mohou být zaujata věžová postavení pro pronásledování palbou. Může to však také být jiný další cíl, zvláště tehdy, způsobil-li náhlý ústup ÚV. u nepřítele otřes jeho sestavy. V tom případě zvláště nutno pamatovat na udržení spojení s pěchotou a se zbraněmi proti ÚV. pro ochranu v prostoru za rozhraním viditelného tankového prostoru.

Mohou být stanoveny i tak, že je dán úkol dosáhnout jistého prostoru a vytrvat tam až do sebeobětování, odtud stůj co stůj palbou rozrušit sestavu útoku nepřátelské ÚV. a umožnit tak činnost útočné skupiny jiné.

Bojové shromáždění:

Určuje se zásadně stejně jako při každém jiném útoku vždy s pravděpodobným úkolem v dalších směrech. Je záhodno umístit je jinde, než bylo východiště, a zajet tam jiným směrem, než byl směr útoku. Odchod do bojového shromáždění nastane až po splnění daného úkolu, v tomto případě po odražení útoku nepřátelské tankové jednotky, po obsazení ztraceného terénu a po zahájení pokračování vlastního útoku.

Jak bude vypadat velení, t. j. komu přísluší posoudit situaci a rozhodnout, že ta neb ona rota zůstane v 2. sledu s úkolem případného útoku proti nepřátelské ÚV. ohrožující náš útok?

Jsou tu tři činitelé:

Předně to bude vyšší velitelství, t. j. divise nebo sbor, který může při posouzení zpráv o nepřátelské ÚV. a možnosti jejího zasazení naznačit veliteli skupiny podporované praporem tanků, aby si ponechal jednu z rot pro možnost zásahu ve směrech, které mu udá jako nebezpečné. Bude tomu zvláště tam, kde bude nedostatek zbraní proti ÚV.

Za druhé může tak ze stejných důvodů učinit velitel jednotky podporované praporem tanků a uložit veliteli praporu tento úkol jako služebnost pro jednu z jeho rot.

Třetí a vlastně nejdůležitější je tu velitel jednotky ÚV. sám; ten po uvážení všech zpráv, které dostal od vyššího velitelství, po posouzení terénu vzhledem k možnostem nepřátelské ÚV. uzná, že pro lepší zajištění úspěchu může si ponechat ve 2. sledu jednu ze svých rot s úkolem, o němž jednáme. Velitel tankové jednotky je především povoláním činitelem, aby již při průzkumu u vyššího velitelství anebo později u velitele doprovázené jednotky učinil příslušný návrh, a zvláště tehdy, uznal-li, že sám na tento úkol svými prostředky nestačí.

Taková rota tanků 2. sledu, postupující za útočícím sledem od jednoho vyčkávacího postavení k druhému, není ostatně nijak ztracena pro možný jiný úkol v hlavním směru vedeného náporu. Zkušený velitel za průběhu boje velmi brzy pozná, může-li ji i nadále ponechat v 2. sledu, či musí ji zasadit jinam k lepšímu zajištění úspěchu.

Je také nutno, aby tankový velitel dokonale znal materiál protivníka, jeho taktiku a zvláštní vlastnosti a uměl jim čelit. K podobné činnosti musí ovšem být cvičeni všichni velitelé tankových jednotek, protože všem může se přihodit, že jim bude svěřena podobná úloha. S tímto druhem boje se setkáme v budoucnosti čím dále, tím častěji tou měrou, jak budou pokračovat dnešní snahy o motorisaci a mechanisaci, a přijde doba, že souboj tankových jednotek bude prostě běžným způsobem boje ÚV. (zvláště u těžšího materiálu tankového).

Rozkazovací technika velitele roty a čet bude velmi jednoduchá. Všechny rozkazy budou ústní podle ukázání v terénu samém; vyražení bude zásadně na smluvená znamení, která budou dávana různými prostředky, které budou vybrány podle okolností a potřeb boje.

*

Jaký může být závěr naší studie? Shrnu jej v několik hlavních myšlenek. Podle okolností, dokazují-li získané zprávy, že by nepřítel mohl zasazením svých tankových jednotek do boku naší útočící sestavy doprovázené ÚV. ohrozit náš útok, může tankové jednotce 2. sledu, na př. rotě, být svěřen mimo jiné úkol protiútoky proti útočící nepřátelské ÚV. Taková jednotka (rota) postupuje za bojovým sledem od jednoho výchozího k druhému a jsou jí naznačeny případné úkoly a směry zasazení. Její úkol je proveden v takové sestavě, aby obsáhla co největší šíři nepřátelského tankového útoku, a to buď úderem přímo anebo za zvláštních okolností po předchozí palbě svých děl na nepřátelskou sestavu tanků hlavně do jejího boku tak, aby měla co největší jistotu rozrušení nepřátelské útočné vozby. Útok roty vyrazí buď na rozkaz velitele praporu nebo velitele roty podle vhodné situace a ve chvíli nejpříhodnější.

Velitelé, v jejichž prospěch pracuje tanková jednotka (prapor), podporují a chrání co nejúčinněji činnost této roty, neboť její úspěch může zaručit konečný úspěch celého útoku.

Boj tankové jednotky proti nepřátelské tankové jednotce je vrcholným výkonem boje ÚV. Uzná-li velitel, že okolnosti nutí k tomuto boji, a rotu zasadí, je nemyslitelný jakýkoli neúspěch nebo ústup, dokud jednotka jako jednotka existuje. Na jejím úspěchu obvykle závisí zdar anebo nezdár boje celé útočné skupiny; proto hodnota velitelů i jednotky se tu především požaduje a prokazuje.
